

Sara fick
svår
foglossning

Nu orkar jag vara mamma åt mina barn

Dygnet runt åt Sara värktabletter och blev omhändertagen av andra. Hon kunde inte ta hand om sina barn. Hon hade bestämt sig – hon ville inte mer. Då fick hon ett värdefullt tips av en vän.

TEXT: MARITA NILSSON FOTO: PER ARVIDSSON

Jag ringer Sara Feltzing på mobilen för att bestämma tid för en intervju. Hon säger att hon står mitt i fotbollsträ-

ningen och inte har tid att prata.

Då vi lite senare träffas i Brandbergens centrum, utan-

för Stockholm, kommer Sara snabbt gående. Hon strålar av energi. Leendet är stort och varmt och det meterlånga blonda håret glänser. Jag skojar och säger att hon ser ut som en hälsokostannons!

Och Sara, 31, skrattar och berättar att hon minuten före stötte samman med en av områdets hemtjänstpersonal. – Var har jag sett dig förut? Jag känner ju igen dig, men kan inte placera ditt ansikte, sa kvinnan från hemtjänsten.

– Det stämmer, svarade Sara då. Förra gången du såg mig hade jag ansiktet längre ner. Jag satt i rullstol.

Vi slår oss ner på ett fik i det lilla köpcentret. Om några timmar ska Sara hämta barnen Rasmus, 8, och Smilla, 5 år, på fritids. Maken Linus, som arbetar som konsult, är på resande fot denna dag.

Sara har lätt för att berätta, orden bubblar fram. Så har hon också haft gott om tid att tänka under de senaste åren.

Behandlingen Sara genomgått heter **Bemer-terapi** och har utvecklats av en professor vid namn Wolf Kafka. Föreläsare pekar på att organismen genom terapin får en tydligt förbättrad syre- och energiförsörjning. Detta i sin tur leder till en övergripande förbättring av kroppens olika funktioner. EU har godkänt Bemer som medicinteknisk apparatur utan negativa biverkningar. www.bemer3000.com

En glad tvåbarnsmamma i full fart på lekplatsen! Vem kan tro att Sara för bara några år sedan låg i sängen dygnet runt, drog av mediciner?

Det var 1996 som allting började. Sara gick sista året på gymnasiet och hon såg förväntansfullt på framtiden. Hon hade bestämt sig för att satsa på studierna, gick en djurskötarutbildning och ville bli veterinär.

- Jag är uppvuxen med djur och kände att det var ett yrke jag skulle trivas med. Och så har jag alltid tyckt om att plugga.

Trafikolycka

I trean fanns en efterlängtat praktikperiod i schemat. Sara hade tur och fick plats på en djurpark i Tyskland och lärde sig enormt mycket. Erfarenheterna gjorde henne ännu mer förvissad om att hon var på rätt väg.

- Så tog praktiken slut och jag satt med min väska i en buss. Jag längtade hem för att berätta allt jag varit med om, berättar Sara.

- Jag såg en blå sportbil genom fönstret. Den körde mot rött i en korsning. Bussen jag satt i bromsade in hårt.

Väskor for omkring, några passagerare föll omkull. Saras första reaktion var att det var tur att hon satt ner. Sedan kände hon smärtan i nacken.

- Det var som om hela nacken slets av. Samma kväll kändes det som nervtrådar rycktes av i nacken, en efter en.

Väl hemma blev värken bara värre. Sara åkte in akut till sjukhuset flera gånger den första tiden.

- Jag ramlade hela tiden, kräktes och fick syn- och hörselbortfall. Känslan i armar och ben försämrades. Närminnet var helt borta.

Sara, den ambitiösa idésprutan som alltid hittat lösningar, kunde sitta och titta i en lärobok och begrep ingenting. Sju av hennes MVG sänktes till lägre betyg.

Sara tog ett sabbatsår från skolan. Läkarna sa att veterinäryrket var uteslutet.

Foglossning

1998 väntade makarna Felzing sitt första barn, sonen Rasmus. Saras kropp utsattes för ytterligare påfrestningar och redan tidigt i graviditeten fick Sara problem med foglossning, något som även hennes mamma hade haft. När dottern Smilla var på gång några år senare bar Saras ben inte henne.

- Vi var på landet hos mina föräldrar och hela jag bara rasade samman. Jag satt i rullstol i två månader innan förlossningen men fick ändå inte kejsarsnitt! En sköterska som gick på sitt skift hade inte fått tillräcklig information om mig. Hon

Forts på sidan 22

Rasmus och Smilla gläder sig åt sin pigga mamma! Under lång tid hade de en mamma som bara orkade sova.

SVENSKA OS-HOPP

Lars Frölander

OS-guldmedaljör på 100 meter fjärlsim i Sydney år 2000.

Jag lärde mig simma redan som 4-åring

TEXT: TINA GREEN FOTO: SCANPIX

Lars Frölander, 34 år, är självklard som simmare. Om somrarna simmade han utomhus och om vintrarna i bassängen i Borlänge. Vilka förväntningar har du på OS?

- Jag hoppas förstås på att vi ska ta en medalj i lagkappen. Det blir en svår uppgift, men det är ändå vårt mål.

Vilket är ditt eget bästa OS-minne?

- För mig personligen är det minnena från OS i Sydney år 2000 och den gången vann jag OS-guld på 100 meter fjärlsim. Jag har ännu så starka känslor kvar om allt som skedde runt omkring mig som pressen innan, loppet, pris-ceremonien och intervjuerna. Det var en lycklig stund som jag drömt om sedan jag var en liten pojke.

Har du några särskilda ritualer inför tävlingarna och har du med en maskot?

- När jag var liten hade jag en maskot, det var en liten hund som jag också hade i sängen hemma. Jag tror att hunden finns kvar någonstans hos mina föräldrar. Jag har aldrig lagt mig till med ritualer, istället försöker jag fokusera på det jag ska göra.

Har du någon förebild eller idol?

- När jag var liten gillade jag skidåkaren Gunde Svän och simmaren Anders Holmertz.

Nu orkar jag...

Forts från sidan 9

tvingade mig att försöka resa mig och mina ben bara vek sig. Fallet gjorde att smärtan om möjligt blev ännu värre. Jag fick börja med sprutmorfin.

De fyra åren som följde var nattsvarta. Drömmen om att få njuta av småbarnsåren försvann. Doserna av morfin och antidepressiva mediciner höjdes efterhand.

- Jag var helt sängbunden i ett halvår efter förlossningen. Den första månaden kom sköterskor hem och gav sprutor, det var allt.

Livet i lägenheten gick långsamt vidare med hjälp av personliga assistenter och hemtjänst.

- Successivt kunde jag sitta längre stunder i rullstolen. Men jag fick högre och högre medicindoser och blev mer och mer drogad och frånvarande. Jag levde i en sjuk värld.

"Orkar inte"

Sommaren 2005 var måttet rågat. Sara bad föräldrarna att ta hand om barnen och sa

till maken Linus att hon ville prata.

- Jag sa att det räcker nu. Jag orkar inte längre. Dygnet runt tog jag värkmedicin och blev omhändertagen av andra. Jag kunde inte ta hand om mina barn. Jag ville inte mer.

Efter det tunga samtalet sjönk Sara ner i en djup depression. Läkarna hade föreslagit att Sara skulle stelopereras. Det kunde ta tio år innan hon återhämtade sig, var deras besked.

- Jag ringde min vän Ann. Hon sa meddetsamma att jag skulle prova en ny behandling som hon hört talas om. Det var något som hette TimeOut studio och faktiskt fanns nära mig i Haninge. Ann hade redan pratat med personalen om mig. Jag var oerhört skeptisk när jag gick dit. Men jag kände att jag måste försöka, för allas skull.

Sara fick behandling med ett pulserande magnetfält.

- Jag satt på en matta som låg i en vilstol. Jag fick förklarat för mig att magnetfält i mattan sätter i gång blodcirkulationen och startar en läkningsprocess.

De två andra inslagen i behandlingen handlade om att

träna på en vibrationsplatta och värmebehandling i form av infrarött ljus.

- Den starka värmen fick mig att svettas kraftigt och rensa ut alla läkemedel. Övningarna på plattan byggde upp mina muskler och mitt skelett mer och mer.

Sara gick till studion nästan dagligen i två och ett halvt år.

- På studion var det aldrig tal om att bara lära sig leva med sitt handikapp. De hjälpte mig sätta upp klara mål för behandlingen. Det var en frisk fläkt jämfört med sjukvården!

Stora framsteg

Många, många små framsteg blev till stora. 2006 reste sig Sara ur rullstolen.

- Jag blev en egen person igen. Innan hade personal i affärer alltid pratat med assistenterna när vi var ute. Men det var också underligt att möta folk stående, jag kände mig naken när jag inte kunde kura ihop i rullstolen.

Hon gick med rullator till behandlingen. Den ersattes sedan med käpp. Och sedan årsskiftet har Sara tagit sig

fram på egna ben. Hon jobbar halvtid som fritidspedagog på Haninge montessoriskola. Så pigg är Sara att hon till och med blivit tränare för sina barns fotbollslag, IFK Haninge.

- Jag lyssnar inte blint på läkare längre. Jag lyssnar på min kropp, säger hon.

- Jag har varit jättearg över mina svåra smärtor, men aldrig bitter.

De svåra åren har fått Sara att omvärdera många saker.

- Jag har alltid engagerat mig i allt, nu säger jag nej till mycket. Jag frågar mig själv om jag vill vara med på något för att jag tycker det är roligt eller för att någon annan vill.

Hon gör sig redo för att hämta Rasmus och Smilla på fritids. Sedan väntar fredagsmys hemma och ledig helg.

Sara skrattar nästan förläget. - Jag vet att det låter klyschigt, men jag har lärt mig älska livet. Jag är tacksam att jag kan gå upp på morgonen. Och jag blir lycklig när jag hör mina barn skratta och när solen skiner. Jag ska kämpa för att hålla kvar den här lyckokänslan. ■